

בס"ד

מבוא וסיכום למאמר השבועי העולמי מהספר הקדוש

אמרי מנחם

פרשת לך לך

בכל דרכיך דעהו -

כשהאדם משתמש בדברים הגשמיים אך ורק כרצונו ית"ש,
הוא מבטל בזה את החיצוניות, וכל גופו נפשו ונשמתו מתקדשת
ומתעלה על ידם, ובכך מעלה גם את כל העולם כולו ומקרבו
אל התיקון השלם והגאולה השלימה בב"א

ר'קראת שבת לכו ונלכדה

יתרון האור מן החושך -

על שבת קודש פרשת לך לך אמרו רבותינו ז"ל: עד מתי
תתנהג העולם באפילה תבוא אורה. וכל אחד ואחד
שיש לו געגועים להוציא את עצמו מן האפילה, בודאי
תבוא עליו אורה מאברהם אבינו

שנה ז - גליון רפד - פרשת לך תשפ"ה

תוכן הקונטרס

מבוא..... ד

תוכן..... ה

המאמר..... ו

תמצית המאמר..... ט

הוראה למעשה בעבודת ה'..... יא

לקראת שבת פרשת לך לך לנו ונלכה..... יב

לוח סדר הלימוד בחודש מרחשון:

פרשת נח אות ד.

הנושא: להכניס אור בתפילה על ידי תפילה בלב נשבר ובכובד ראש, אשר בחודש מרחשון יותר נקל לבוא לזה.

פרשת לך לך אות ב.

הנושא: השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם להעלותם לבחינת שמים - לצורך עבודת השי"ת ולתורתו.

פרשת וירא אות ה.

הנושא: הקובע מקום לתפילתו - שיהיה עיקר כוונתו בתפילה לצורך המקום ב"ה להידיבק אליו.

פרשת חיי שרה אות ג.

הנושא: לעולם יכנס אדם שני פתחים ואחר כך יתפלל - אחד להסתלק מבחון, ואחד להתייחד עם השי"ת.

לעשות רצון צדיק

הלימוד השבועי העולמי

בסע"ה"ן

אמרי מנחם

"בעהט איך למעשה יעדער איינער פון אונז זאל נעמען כאטש איינמאל א וואך קובע זיין א שיעור און דעם ספר..." (בקשתי שכל אחד מאתנו יקבע שיעור ללמוד בזה הספר לכל הפחות פעם אחת בשבוע).

מתוך דא"ח מאת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
במעמד סיום השלמת הספר - י"ז אדר תשע"ז

ברצוני לבקש, כאשר לאחורונה הושלמה הדפסת ספרו של כ"ק אאמו"ר זצלה"ה זי"ע, ספר הק' אמרי מנחם, ומפרסמים בכל שבוע מאמר אחד "א לייכטער שטיקל ש'העולם' לומד בצוואת חדא, אבקש בזאת מה'עולם' כאן שיצטרפו ללימוד זה, וזה יהיה לנחת רוח לאאמו"ר זצלה"ה שהיתה בקשתו להדפיס את הספר כדי "אז יודן זאלן לערנען אין דעם" "און דאס וועט זיין אונזער התחברות והתקשרות וייטער".

דברי פרידה מאת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
במוצ"ש התאחדות בארה"ב, סיון תשע"ז

יו"ל לעירוד הלימוד השבועי העולמי שנתקן
בהוראתו ובהדרכתו של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
לתגובות והערות ולהצטרפות לרשימת התפוצה

imreimenachem@gmail.com

כמו"כ ניתן להשתתף בהוצאות הגיליונות הבאים

עיצוב ועימוד: 0548538799

פטרון החודש

לעילוי נשמות
הרה"ח ד' נתן נטע ז"ל ב"ר שמעיה הי"ד
שזשיצקי
נלב"ע ט"ז חשוון תשס"ב
ת.ג.צ.ב.ה.

נדבת המשפחה

זכות רביה"ק זי"ע וזכות זיכוי הרבים תגן עליהם
להתברך בכל הטוב ולהצלחה בכל העניינים
אכ"ד

בכל דרכיך דעהו והוא יישר אורחותיך

המאמר השבועי שלפנינו הוא מאמר רחב ועמוק מאד בתורת החסידות והוא ענין של "קדש עצמך במותר לך", אמנם עבודת האכילה בקדושה וכן ההשתמשות בכל צרכי העולם הזה לשם שמים בלבד ולא להתגשם ולמלאות תאוותיו כבר נאמרה מפי חז"ל בברכות (סג): איזוהי פרשה קטנה שכל גופי תורה תלויין בה - בכל דרכיך דעהו והוא יישר אורחותיך. וכך גם נפסק להלכה פסוקה בשו"ע אורח חיים עור קודם שנתגלתה תורת החסידות! עם כל זאת חידושה תורת החסידות חידושים גדולים ונוראים בענין זה, עד שהעמידו בזה את כל שלמותו ותיקונו של האדם בפרט והעולם בכלל, בביטול כח הרע והטומאה והגילולים מן העולם ולתקן את העולם במלכות שד-י.

זאת ועוד אחרת, תורת החסידות אינה דורשת מהאדם להתנזר ואף לא להתרחק מצרכי הגשמיים של האדם, ואורבה, להשתמש בהם לעבודת השי"ת, שבכח זה יוכל לעסוק בתורה ולקיים את כל המצוות כראוי וכנכון, ועל ידי זה לא רק שלא יהיה לו ירידה והתגשמות ח"ו אלא להיפך, הוא מעלה בזה את הגשמיים לבחינה רוחנית ואין כאן גשם כלל, כדברי מרן הבעש"ט זי"ע שכל רע הגורם אל הטוב נעשה כסא אל הטוב ונהפך כולו לטוב.

בתורת החסידות למדו בכוננת הכתוב "בכל דרכיך דעהו" - להשתמש בכל עניני הגשמיים עם בחינת דעת' שהיא התקשרות. הדנה כל טבע העולם וגשמייתו, יש בכח החיצוניות שלהם בחינת "אלהים אחרים" כי יש בהם מעין כפירה כאילו שיש איזה כח בעולם מבלעדי כוחו והשפעת חיותו של הקב"ה, ועל ידי זה נדבק בהם כוח הרע והטומאה והסט"א, וכל המשתמש בהם שלא בכונה הראויה נדבק בו כל הזוהמה שיש בהם רח"ל. אבל כשהאדם משתמש בהם אך ורק כרצונו ית"ש, על ידי שהוא מתקשר בפנימיות הגשם - בכוח הוי"ה ב"ה הבורא ומחיה אותם בכל רגע ורגע, הרי הוא מבטל בזה את החיצוניות כלא היה, ונשאר רק החלק הרוחני והטהור שבו, והם נבלעים באיבריו, וכל גופו נפשו ונשמתו מתקדשת ומתעלה על ידם, ובכך מעלה גם את כל העולם כולו ומקרבו אל התיקון השלם והגאולה השלימה בב"א.

עבודה זו היא מהעבודות הקשות שבמקדש, כיון שעניני הגשמיים יש בהם הנאת הגוף ונפשו של אדם מחמתו, והיא מושכת את האדם לתאוות רח"ל וגורמת לו להסיח דעתו מהביות"ש שהוא ההיפך הגמור של 'בכל דרכיך דעהו, לכן יבאר כאן רבינו זי"ע במאמרו הק' בהרחבה את יסודות הדברים, ויחזק לכבות נשברים ונפחדים מעבודה קשה זו, וכך חותם את מאמרו בלשונו הקדוש:

ומזה מוסר השכל לכל איש לחזק עצמו במדה זו, להתפלל ולהשתדל בעניני הגשם רק לצורך עבודת השי"ת, בבחי' אל הארץ אשר אראך, שיהיה רק אמצעי לתורה ומצוות, ואל יאמר האדם מי אנכי שאעבוד את השי"ת במדריגה זו, כי כבר כתב הרמב"ם ז"ל (תשובה ה, ב) שאין הדבר כן אלא כל אדם ראוי להיות צדיק כמשה רבינו ע"ה, ובוודאי יוכל לבוא למדריגה זו, וצריך שיהיה על כל פנים חפצו ורצונו ומשאת נפשו לבוא לזה. ועל ידי שעובד את השי"ת בדרך זה, שמהדר ומחזיר כל הכוחות לה', זוכה לעורר חסד עילאה, והרמז הוא, 'אברהם' בגימטריא 'סוד חסד עלאה', ובגימטריא 'הוי"ה' אך טוב וחסד עלאה, להורות שע"י שהאדם עושה כל צרכיו הגשמיים לשם שמים כאברהם אבינו ע"ה, זוכה לרחמים ולחסד עילאה, אמן כן יהי רצון.

תוכן המאמר

מביא את פירושו של אביו מרן האמונת משה זי"ע על מאמר הכתוב: ויאמר ה' אל אברם לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך וגו'. שהכתוב מרמז שצריך האדם להרחיק עצמו מגשמיות, ומה שצריך להשתמש בהם מחמת שאינו יכול לחיות מבלעד, עכ"ז בעשייתם יכוין לשם שמים. וזהו כוונת הכתוב 'לך לך מארצך', היינו הרחק עצמך מהגשמיות, 'אל הארץ אשר אראך' היינו שיהיה הגשמיות באופן שאני מאיר לך על ידו, אמצעי לתורה ומצוות, עכברד"ק • מוסיף להרחיב בביאור ענין זה כי עבודת איש ישראל לקיים 'בכל דרכיך דעה' לעשות כל עניני הגשמיות רק לצורך עבודת השי"ת ותורתו, שיוכל בכוחו לעסוק בתורה ועבודת ה' כראוי, ועל ידי זה נהפך הגשם להיות חלק ממש מעבודת השי"ת, וממילא אין שום גשם, אלא הכל צרכי עבודת השי"ת וזו היא מטרת כל הבריאה וכל הטבע שברא השי"ת • מבאר בזה דברי הגמרא 'כל הקובע מקום לתפילתו אלקי אברהם בעזרו', היינו שקובע את כל תפילתו רק לצורך עבודת השי"ת הנקרא מקום, שהוא מקומו של עולם, אזי אלקי אברהם בעזרו, דאע"ה כל תפילתו היו רק לצורך המקום, עבור עבודת השי"ת • וא"א לבוא למדריגה זו אלא ע"י ביטול ועונה, כי אז בטל אצלו נגיעת עצמו ויכול להתפלל לצורך עבודת ה' בלבד, ואע"ה שהיה ראשון הענינים, ובכח זה ביטל כל נגיעות עצמו והיה יכול להתפלל ולבקש רק לצורך עבודת השי"ת, ולכן כל הקובע מקום לתפילתו זוכה ל'אלקי אברהם בעזרו', ועל כן כשמת אומרים עליו 'אי עניו' אי חסיד מתלמידיו של אברהם אבינו • בכח מדריגה זו שמאמין כי השי"ת מלא כל הארץ כבודו ולית אתר פניו מיניה, ואורו יתברך נמצא בכל המקומות אף בטבע והגשם, ע"י מבטל את כל הסטרא אחרא, וזהו שאמר כל הקובע מקום לתפילתו אויביו נופלים תחתיו, היינו שכל הסט"א נעשית בטילה ומבוטלת • ובה מפרש דברי רש"י ז"ל שהבטיחו השי"ת 'שאוידעו טבעך בעולם', ר"ל דבר זה שהטבע שלך משונה משאר בני אדם, שאתה עוסק בטבע ובגשם לצורך עבודת השי"ת וע"י נהפך הטבע שלך להיות עצם עבודת ה', זה אודיע ואפרסם בעולם • על דרך זה מבאר את דברי הרמב"ן ז"ל באגרתו הק' וחסר כל דברי העולם מלבך בעת התפילה, שצריך שתהיה כל התפילה רק לצורך המקום ב"ה, ואף הבקשות בעניני גשמיות לא יהיו אלא מפני שצריכים זאת כאמצעי לצורך התורה ותפילה, וממילא אין הם דברי העולם אלא צרכי עבודת השי"ת, הנחשבים לעצם תורה ותפילה • ומה שמתרעם בתיקונים על האנשים שמבקשים צרכיהם בימים הנוראים, דצווחין ככלבים הב ה'ב, ואינן עזי נפש ככלבים, כי כאשר התפילה היא עבור הגשם בפני עצמו, אזי הוא ככלבין דצווחין הב ה'ב, ועיקר הבקשה הרצויה היא שנוכח לחיים טובים ולברכה ושלוש ופרנסה טובה רק בכדי שע"י נוכל לעבדו יתברך כראוי מתוך הרחבת הדעת, ותפילה כזו בוודאי רצויה ומקובלת ואינה תפילה גשמית כלל • בזה מפרש את עומק דברי הישמה ישראל בפירושו הכתוב 'הרימותי ידי אל ה', שאע"ה הרים כל הכוחות לה', כי כל הכוחות נקראים ידו כטעם ידינו רמה, והכוונה בזה שעבר את השי"ת בכל הכוחות שהיו לו, כי ידע והאמין שבכל הבריאה, גם בטבע, יש שם כח השי"ת, ויכולים לעבדו ית' על ידי כל הבריאה • וזה הוא בחינת עולם התיקון מלך הדר, שמהדר ומחזיר המלוכה לחי העולמים הקב"ה, בבחי' הדר מרי שמיא, כי ע"י עבודה זו זוכה להעלות הארץ למדריגת שמים, להפך ולהחזיר את הגשמי לרוחני • ומזה מורה מוסר השכל לכל איש לחזק עצמו במדה זו, להתפלל ולהשתדל בעניני הגשם רק לצורך עבודת השי"ת, ואל יאמר האדם מי אנכי שאעבוד את השי"ת במדריגה זו, כי כבר כתב הרמב"ם ז"ל שאין הדבר כן אלא כל אדם ראוי להיות צדיק כמשה רבינו ע"ה, ובוודאי יוכל לבוא למדריגה זו, וצריך שיהיה על כל פנים חפצו ורצונו ומשאת נפשו לבוא לזה • על ידי שעובד את השי"ת בדרך זה, שמהדר ומחזיר כל הכוחות לה', זוכה לעורר חסד עילאה, כי כאמור זהו בחי' תיקון העולם, והוא חסד עילאה, הנרמז בוואמר אלוקים יהי אור, אמן כן יהי רצון

אמרי מנחם

[ב] ויאמר ה' אל אברם לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך וגו' (יב, א).

וב"ק מרן אאמו"ר זללה"ה זי"ע דיבר בקדשו (אמונת משה פרשה זו אות ט) ברמז הכתוב, כי לריד האדם להרחיק עניו מגשמיות, ואף בעניני הגשמיות שלריך להשתמש בהם מחמת שכך ברא הבורא ית"ש את האדם שאינו יכול לחיות מזבלעם, עכ"ז בעשייתו יכוין לשם שמים למען קיום הגוף לתורתו ולעבודתו ית"ש, וזהו שאמר הכתוב 'לך לך מארצך', היינו הרחק עצמך מהגשמיות, 'אל הארץ אשר אראך' היינו דוגמת האור שהוא אמעני לראות על ידו כל מיני דברים כמו כן לריך להיות הארציות אמעני לקיום הגוף לתורה ולעבודת הבורא ית"ש, וזהו הפירוש 'אל הארץ אשר אראך' היינו שיהיה הגשמיות באופן שאני מאיר לך על ידו, אמעני לתורה ומצוות, עכדה"ק ודפח"ח.

ולהרחיב הענין אולי נוכל לומר שזהו ענין דברי רש"י ז"ל לך לך וכו' שאודיע טבעך בעולם, ונקדים לפרש דברי הגמרא (ברכות ו): כל הקובע מקום לתפילתו חלקי אברהם בעזרו וכשמת אומרים לו אי עניו אי חסיד מתלמידיו של אברהם אבינו וכו' דכתיב (בראשית יט, כז) וישכם אברהם בצוקר אל המקום אשר עמד שם ואין עמידה אלא תפילה.

והענין הוא, כי הנה הכתוב אומר (משלי טו, ד) כל פעל ה' למענהו, ר"ל כל מה שברא ועשה הש"ת

הכל הוא כדי שיוכל האדם לעבדו בזה עבודה שלימה ורלויה, ואף גם הטבע והגשם הוא ג"כ לכוך עבודת הש"ת ותורתו לעבדו בזה, כמאמר חז"ל (אבות ג, יב) כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא בראו אלא לכבודו שנאמר (ישעיה מג, ז) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יבראתיו אף עשיתיו, וזה הוא עבודת האיש הישראלי לקיים בכל דרכי דעהו (משלי ג, ו), היינו לעשות כל עניני הגשמיות רק לכוך עבודת הש"ת ותורתו, שיוכל בכח זה לעסוק בתורה ועבודת ה' כראוי, ועל ידי זה נהפך הגשם להיות חלק ממש מעבודת הש"ת, כמאמר מרן מוהר"י בעש"ט זללה"ה זי"ע (תולדות יעקב יוסף פ"י בא אות ח) רע הגורם לטוב נעשה כסא לטוב והכל טוב, וכמבואר ברמב"ם (דעות ג, ג) שאפילו בשעה שהוא ישן אם ישן לדעת כדי שתנוח דעתו עליו וינחו גופו כדי שלא יחלה ולא יוכל לעבוד את ה' והוא חולה, נמלאת שינה שלו עבודה למקום ברוך הוא, ועי"ז ממילא אין שום גשם, אלא הכל רכיבי עבודת הש"ת וזה הוא מטרת כל הבריאה וכל הטבע שברא הש"ת.

וזהו המכוון בדברי דודי הקדוש מרן אדמו"ר זעל ישמח ישראל זללה"ה זי"ע (פרשה זו אות ח) השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם (תהלים קטו, טז), ר"ל שהארץ נתן לבני אדם להעלותה למדריגת שמים, להכניס בה הוי' וקיום וקדושת ה', כי הקב"ה ברא את האדם לעבוד את האדמה (עי' בראשית ב, ה), פי' עם האדמה ועם הדברים הארציים, עיי"ש.

וז"ב דברי הגמרא 'כל הקובע מקום לתפילתו חלקי אברהם בעזרו', הקובע מקום לתפילתו היינו שקובע את כל תפילתו רק לצורך עבודת השי"ת הנקרא מקום, שהוא מקומו של עולם ואין עולמו מקומו (ב"ר סה, ט), אזי חלקי אברהם בעזרו, דכתיב וישכם אברהם צבורך אל המקום אשר עמד שם ואין עמידה אלא תפילה, פי' דלאע"ה כל תפילותיו היו רק לצורך המקום, עבור עבודת השי"ת.

אבן לבוא למדריגה זו בלתי אפשרי כי אם ע"י מדת הביטול והענוה, כי דוקא כאשר נכנע לב האדם כאפס וכאין, אז בטל אלו נגיעת עצמו ויוכל להתפלל לצורך עבודת ה' בלבד, משא"כ כשיש לו גיאות ודאי יש לו נגיעת עצמו ולא שייך שיהיה מתפלל רק לצורך המקום, ולכן זכה לאע"ה לזה, להתפלל לצורך המקום ב"ה, יען כי הוא היה ראשון הענוים, שאמר (בראשית יח, כז) ואנכי עפר ואפר, ובכח זה ביטל כל נגיעות עצמו והיה יכול להתפלל ולבקש רק לצורך עבודת השי"ת, בלתי לה' לבדו, ומשום הכי כל הקובע מקום לתפילתו זוכה לעזר חלקי, 'חלקי אברהם בעזרו', כי על ידי בחי' אין והתבטלות זוכים לעזר וחסדי השי"ת, בבחינת מאין יבוא עזרי עזרי מעם ה' (תהלים קכא, א-ב), ועל כן כשמת אומרים עליו 'אי עניו' אי חסיד מתלמידיו של אברהם אבינו.

ובכח מדריגה זו, שמאמין שהשי"ת מלא כל הארץ כבודו ולית אחר פנוי מיניה, וכי אורו יתברך נמצא בכל המקומות אף בטבע והגשם, עי"ז מבטל את כל הסטרא אחרא, כדברי מרן ה**בעש"ט** 'הק' זי"ע (תולדות יעקב יוסף פר' נח אות ג) שאחר שידע האדם שארצו של עולם הוא בכל תנועה אז יתפרדו כל פועלי און, וזהו שאמרו (ברכות ז) כל הקובע מקום לתפילתו אויביו נופלים תחתיו, היינו שכל הסט"א נעשית בטילה ומבטלת.

ובזה יתפרשו דברי רש"י ז"ל 'שאודיע טבעך בעולם', היינו כי מאחר שזכה אברהם אבינו ע"ה למדריגה זו, להשתמש בטבע והגשם רק לצורך עבודת השי"ת, וכדאיתא בספרה"ק ישמח ישראל (פרשה זו אות ח) על הכתוב (יד, יט) צרוך אברהם לאל עליון קונה שמים וארץ, ודרשת חז"ל (עי' סוטה ז) שהקנה שמים וארץ להקב"ה, דהיינו שהיה מגביה ומקנה הדברים הפחותים והארציים לשמים, והיינו כמו שנתבאר שע"י שעה הכל לצורך עבודת ה' נהפכו גם הדברים הארציים להיות כעבודת ה' ממש, הבטיחו השי"ת 'שאודיע טבעך בעולם', ר"ל דבר זה שהטבע שלך משונה משאר בני אדם, שאתה עוסק בטבע והגשם לצורך עבודת השי"ת ועי"ז נהפך הטבע שלך להיות עמם עבודת ה', זה אודיע ואפרסם בעולם.

ובסגנון זה יבואו דברי הרמב"ן ז"ל באגרתו הק' והסר כל דברי העולם מלבד בעת התפילה, ולכאורה קשה הלא התפילה מליאה בקשות עבור צרכי הגוף כרפואה ופרנסה, וגם איתא בשו"ע (א"ח סי' קיט, א) דבשומע תפילה יכול לשאול כל צרכיו כי היא כוללת כל הבקשות, אך הכוונה כדברינו, כי צריך שתהיה כל התפילה רק לצורך המקום ב"ה, ואף הבקשות בעניני גשמיות לא יהיו אלא מפני שצרכים זאת כאמצעי לצורך התורה ותפילה, אשר עי"ז הם בבחי' רע הגורם לטוב שנעשה כולו טוב, וממילא אין הם דברי העולם אלא צרכי עבודת השי"ת, עמם תורה ותפילה.

ועל דרך זה הוא הביאור במה שנמצא בתקונים (תיקון' כב) תרעומת על אלו האנשים שמבקשים צרכיהם בימים הגוראים, לזווחין בלבותיהם ככלבים הב הב לנא מזונא וסליחה ופרה וחיי, כתבנו לחיים, ואינון עזי נפש ככלבים, ולכאורה קשה הלא נוסח התפילה שתיקנו אנשי כנסת הגדולה הוא כך, זכרנו לחיים וכו', בספר חיים ברכה ושלוס ופרנסה

להתפלל ולהשתדל בענייני הגשם רק לאורך עבודת השי"ת, בצחי' אל הארץ אשר ארצך, שיהיה רק אמנעי לתורה ומצוות, ואל יאמר האדם מי אנכי שצעבוד את השי"ת במדריגה זו, כי כבר כתב הרמב"ם ז"ל (תשובה ה, ב) שאין הדבר כן אלא כל אדם ראוי להיות לדיק כמשה רבינו ע"ה, ובודאי יוכל לבוא למדריגה זו, ואריך שיהיה על כל פנים חפצו ורצונו ומשאת נפשו לבוא לזה.

ועל ידי שעובד את השי"ת בדרך זה, שמהדר ומחזיר כל הכוחות לה', זוכה לעורר חסד עילאה, כי כאמור זהו בחי' תיקון העולם, והוא חסד עילאה, כדליתא בליקוטי תורה (פ' בראשית) ויאמר אלקים יהי אור (בראשית א, ג) הוא סוד חסד עילאה מלך השמיני שעל ידו נתקנו, וזהו שאמרו חז"ל (ב"ר ב, ג) ויאמר אלקים יהי אור זה אברהם, כי ע"י שהרים כל הכוחות להשי"ת בצחי' עולם התיקון זכה לחסד עילאה הנרמז בויאמר אלקים יהי אור, והרמז הוא, 'אברהם' בגימטריא 'סוד חסד עילאה', ובגימטריא 'הוי"ה' אך טוב וחסד עילאה', להורות שע"י שהאדם עושה כל רצונו הגשמיים לשם שמים כאברהם אבינו ע"ה, זוכה לרחמים ולחסד עילאה, אמון כן יהי רצון.

טובה וכו', ועוד כיוצא בזה, ואיך יסדו אנשי כנסת הגדולה כן, אמנם הענין הוא כי באמת כאשר התפילה היא עבור הגשם לפני עצמו, אזי הוא ככלצין לרווחין הב הב, ובודאי לא טוב הוא, אבל עיקר הבקשה הרצויה היא שזכה לחיים טובים ולזכרה ושלום ופרנסה טובה רק בכדי שע"י נוכל לעבדו יתברך כראוי מתוך הרחבת הדעת, ותפילה כזו בודאי רצויה ומקובלת היא ואינה תפילה גשמיית כלל.

וזהו דליתא בספה"ק ישמח ישראל (פרשה זו אות ט) ביאור הכתוב (יד, כב) הרימותי ידי אל ה', שאמע"ה הרים כל הכוחות לה', כי כל הכוחות נקראים ידו כמעט ידינו רמה (דברים לב, כז), והכוונה בזה כדברינו שכל הכוחות שהיה לו עבד את השי"ת, כי ידע והאמין שכל הבריאה, אף בהטבע, יש גם כח השי"ת, ויכולים לעבדו ית' על ידי כל הבריאה, בצחינת כל פעל ה' למענהו, וזה הוא בחינת עולם התיקון מלך הדך, שמהדר ומחזיר המלוכה לחי העולמיים הקב"ה, בצחי' הדך מרי שמיא (ישמח ישראל טז), כי ע"י עבודה זו זוכה להעלות הארץ למדריגת שמים, להפך ולהחזיר את הגשמי לרוחני.

ומזה מוסר השכל לכל איש לחזק עצמו במדה זו,

ואני תפילתי לך ה' עת רצון

והענוה, כי דוקא כאשר נכנע לב האדם כאפס וכאין, אז בטל אצלו נגיעת עצמו ויוכל להתפלל לצורך עבודת ה' בלבד, משא"כ כשיש לו גיאות ודאי יש לו נגיעת עצמו ולא שייך שיהיה מתפלל רק לצורך המקום, ובכח מדריגה זו, שמאמין שהשי"ת מלא כל הארץ כבודו ולית אתר פנוי מיניה, וכי אורו יתברך נמצא בכל המקומות אף בטבע והגשם, עי"ז מבטל את כל הסטרא אחרא, כדברי מרן הבעש"ט הק' זי"ע שאחר שידע האדם שאלופו של עולם הוא בכל תנועה אז יתפרדו כל פועלי און. וזהו שאמרו כל הקובע מקום לתפילתו אויביו נופלים תחתיו, היינו שכל הסט"א נעשית בטילה ומבוטלת.

וזה הביאור בדברי הרמב"ן ז"ל באגרתו הק' והסר כל דברי העולם מלבך בעת התפילה, ולכאורה קשה הלא התפילה מליאה בקשות עבור צרכי הגוף כרפואה ופרנסה, וגם איתא בשו"ע דבשומע תפילה יכול לשאול כל צרכיו כי היא כוללת כל הבקשות, אך הכוונה כי צריך שתהיה כל התפילה רק לצורך המקום ב"ה, ואף הבקשות בעניני גשמיות לא יהיו אלא מפני שצריכים זאת כאמצעי לצורך התורה ותפילה, אשר עי"ז הם בבחי' רע הגורם לטוב שנעשה כולו טוב, וממילא אין הם

הנה הכתוב אומר 'כל פעל ה' למענהו', ר"ל כל מה שברא ועשה השי"ת הכל הוא כדי שיוכל האדם לעבדו בזה עבודה שלמה ורצויה, ואף גם הטבע והגשם הוא ג"כ לצורך עבודת השי"ת ותורתו לעבדו בזה, וזה הוא עבודת האיש הישראלי לקיים בכל דרכיך דעהו, היינו לעשות כל עניני הגשמיות רק לצורך עבודת השי"ת ותורתו, שיוכל בכח זה לעסוק בתורה ועבודת ה' כראוי, ועל ידי זה נהפך הגשם להיות חלק ממש מעבודת השי"ת, כמאמר מרן מוהר"י בעש"ט זי"ע רע הגורם לטוב נעשה כסא לטוב והכל טוב. וכמבואר ברמב"ם שאפילו בשעה שהוא ישן אם ישן לדעת כדי שתנוח דעתו עליו וינוח גופו כדי שלא יחלה ולא יוכל לעבוד את ה' והוא חולה, נמצאת שינה שלו עבודה למקום ברוך הוא, ועי"ז ממילא אין שום גשם, אלא הכל צרכי עבודת השי"ת וזה הוא מטרת כל הבריאה וכל הטבע שברא השי"ת.

וז"ב דברי הגמרא 'כל הקובע מקום לתפילתו אלוקי אברהם בעזרו', הקובע מקום לתפילתו היינו שקובע את כל תפילתו רק לצורך עבודת השי"ת הנקרא מקום, שהוא מקומו של עולם ואין עולמו מקומו, אזי אלקי אברהם בעזרו, אכן לבוא למדריגה זו בלתי אפשרי כי אם ע"י מדת הביטול

השי"ת, בבחי' אל הארץ אשר אראך, שיהיה רק
אמצעי לתורה ומצוות, ואל יאמר האדם מי אנכי
שאעבוד את השי"ת במדריגה זו, כי כבר כתב
הרמב"ם ז"ל (תשובה ה, ב) שאין הדבר כן אלא כל
אדם ראוי להיות צדיק כמשה רבינו ע"ה, ובוודאי
יוכל לבוא למדריגה זו, וצריך שיהיה על כל פנים
חפצו ורצונו ומשאת נפשו לבוא לזה. ועל ידי
שעובד את השי"ת בדרך זה, שמהדר ומחזיר כל
הכוחות לה', זוכה לעורר חסד עילאה, כי כאמור
זהו בחי' תיקון העולם, והוא חסד עילאה, להורות
שע"י שהאדם עושה כל צרכיו הגשמיים לשם
שמים כאברהם אבינו ע"ה, זוכה לרחמים ולהסד
עילאה, אמן כן יהי רצון.

דברי העולם אלא צרכי עבודת השי"ת, עצם תורה
ותפילה. ועל דרך זה הוא הביאור במה שנמצא
בתיקונים תרעומת על אלו האנשים שמבקשים
צרכיהם בימים הנוראים, "דצווחין בצלותין
ככלבים הב הב" כי באמת כאשר התפילה היא
עבור הגשם בפני עצמו, אזי הוא ככלבין דצווחין
הב הב, ובוודאי לא טוב הוא, אבל עיקר הבקשה
הרצויה רק בכדי שע"יז נוכל לעבדו יתברך כראוי
מתוך הרחבת הדעת, ותפילה כזו בוודאי רצויה
ומקובלת היא ואינה תפילה גשמית כלל.

ומזה מוסר השכל לכל איש לחזק עצמו במדה זו,
להתפלל ולהשתדל בעניני הגשם רק לצורך עבודת

הוראה למעשה בעבודת ה'

א. כל פעל ה' למענהו, ר"ל כל מה שברא ועשה השי"ת הכל הוא כדי שיוכל האדם לעבדו בזה עבודה שלימה ורצויה, ואף גם הטבע והגשם הוא ג"כ לצורך עבודת השי"ת ותורתו לעבדו בזה, וזה הוא עבודת האיש הישראלי לקיים בכל דרכיך דעהו, היינו לעשות כל עניני הגשמיות רק לצורך עבודת השי"ת ותורתו, שיוכל בכח זה לעסוק בתורה ועבודת ה' כראוי, ועל ידי זה נהפך הגשם להיות חלק ממש מעבודת השי"ת, ועי"ז ממילא אין שום גשם, אלא הכל צרכי עבודת השי"ת וזה הוא מטרת כל הבריאה וכל הטבע שברא השי"ת.

ב. אכן לבוא למדריגה זו בלתי אפשרי כי אם ע"י מדת הביטול והענוה, כי דוקא כאשר נכנע לב האדם כאפס וכאין, אז בטל אצלו נגיעת עצמו ויוכל להתפלל לצורך עבודת ה' בלבד, משא"כ כשיש לו גיאיות ודאי יש לו נגיעת עצמו ולא שייך שיהיה מתפלל רק לצורך המקום.

ג. בכח מדריגה זו, שמאמין שהשי"ת מלא כל הארץ כבודו ולית אתר פנוי מיניה, וכי אורו יתברך נמצא בכל המקומות אף בטבע והגשם, עי"ז מבטל את כל הסטרא אחרא, ולכן הקובע מקום לתפילתו אויביו נופלים תחתיו, היינו שכל הסט"א נעשית בטילה ומבוטלת.

ד. כתב הרמב"ן ז"ל באגרתו הק' והסר כל דברי העולם מלבך בעת התפילה. הכוונה בזה שצריך שתהיה כל התפילה רק לצורך המקום ב"ה, ואף הבקשות בעניני גשמיות לא יהיו אלא מפני שצריכים זאת כאמצעי לצורך התורה ותפילה, וממילא אין הם דברי העולם אלא צרכי עבודת השי"ת, עצם תורה ותפילה.

ה. מזה מוסר השכל לכל איש לחזק עצמו במדה זו, להתפלל ולהשתדל בעניני הגשם רק לצורך עבודת השי"ת, בבחי' אל הארץ אשר אראך, שיהיה רק אמצעי לתורה ומצוות, ואל יאמר האדם מי אנכי שאעבוד את השי"ת במדריגה זו, כי כבר כתב הרמב"ם ז"ל שאין הדבר כן אלא כל אדם ראוי להיות צדיק כמשה רבינו ע"ה, ובוודאי יוכל לבוא למדריגה זו, וצריך שיהיה על כל פנים חפצו ורצונו ומשאת נפשו לבוא לזה.

לקראת שבת פרשת לך לך לנו ונלכה הכנה לשבת קודש במשנת החסידות ורבוה"ק זי"ע

מאמר 'אור האמונה'
מאמנות מצייאות ה' בתוך הגשם וכל ההסתרות

פרק א - יתרון האור מן החושך

מזמור שיר ליום השבת פרשת 'לך לך' אורה ושמחה שבת מנוחה

אה! גיוואלדיג! אשרינו מה טוב חלקנו, אשרינו שהקב"ה הנחיל לנו את צדיקי הדורות מקדשי ישראל והזמנים, הצדיקים שגילו לנו את המתנות טובות שהקב"ה מנחיל לנו בכל זמן בכל עת ובכל שעה. והם גילו לנו כי אמנם שבת פרשת לך לך הוא הפרשה הראשונה הנקראת בתחילת חודש מרחשון - חודש שאין בו שום מועד וחג או יומי דפגרא, אבל פרשת לך לך יש בה השפעת אורות ושמחה ברום המעלות, ומכח קריאת הפרשה המעורר את הזמן יכול כל אחד ואחד שיש לו געגועים להוציא את עצמו מן האפלה!... וכך אמר החידושי הרי"מ אמר בשם הרה"ק הרבי מלובלין זי"ע: כי "בהגיעו לפרשת לך לך הוא מרגיש הבדל כיתרון האור מן החושך!"

הרבי מלובלין זי"ע סתם ולא פירש, אבל החידושי הרי"מ עצמו הסמיך את דברי הרבי מלובלין לדברי חז"ל במדרש שביארו את מאמר הכתוב: 'והארץ היתה תוהו ובוהו וחושך על פני תהום... ויאמר אלקים יהי אור'. תוהו זה אדם הראשון, ובוהו זה קין, חושך זה דורו של אנוש על פני תהום זה דור המבול... "אמר הקדוש ברוך הוא: עד מתי יהא העולם מתנהג באפילה? תבוא האורה! ויאמר אלקים יהי אור: זה אברהם". ומתוך כך קובע החידושי הרי"מ זי"ע על גודל מעלת יקרת שבת פרשת לך לך:

"על השבת הזאת אמרו רבותינו ז"ל: עד מתי תנהג העולם באפילה תבוא אורה. וכל אחד ואחד שיש לו געגועים להוציא את עצמו מן האפילה, בודאי תבוא עליו אורה מאברהם אבינו...!"

עד אברהם אבינו היה חושך בעולם, אמנם היו כמה צדיקים בכל הדורות הללו, אבל כולם היו צדיקים בינם לבין קונם, אַ צַדִּיק אֵין פְּעֵלֶךְ, הם לא הזריחו והאירו את אור האמונה בעולם ובאנשי דורם... דָּעַר וְעֵלַט הָאֵט נִישַׁט גְּדִישֵׁינַט פֿון זַי, און דִּי אמונה איז גְּעוֹעֶען פֿאַרפֿינסט־טַרַשׁ - העולם

חֶשֶׁךְ מחוסר אור האמונה, והקב"ה שאוג ישאג על נווהו מה יהיה התכלית? **עד מתי יהא העולם מתנהג באפלה? ווי לאנג וועט מען זיך נאך אזוי ארום דרייען?! אם לא יתעורר איזה צדיק להאיר את העולם יכול העולם להתגשם ולהתרחק מאמונת ה' עד שכבר אפס תקוה, אי אפשר להשאיר יותר כך את העולם המגושם והמרוחק, עולם שטוב ונעים לו בחושך, ואינו יודע טעמה של האור כי טוב, ולכן הקב"ה מצווה: **תבוא האורה! ס' דארף קומען אַ צדיק און ליכטיג מאכן די וועלט** --- אורות מאופל אמר ויהי... גרשת אופל והצבת נוגה - **ויאמר אלקים יהי אור... ויהי אור** - מיד הפציע ובקע כשחר אורו של האדם הגדול בענקים, אברהם אבינו ראש המאמינים, והוא הזריח בחושך אור לישרים, וגילה ופרסם את אור אמונתו ית' בעולם, ואור זה נוקב והולך מאז ועד סוף כל הדורות, ובכל שנה ושנה בהגיע פרשת לך לך מתעורר מחדש ומתגבר האור כי טוב... **וההבדל בין חיזוק תוקף האמונה שקודם פרשת לך לך ושל אחריה הוא כיתרון האור מן החושך!** וכל אחד ואחד שיש לו געוועים להוציא את עצמו מן האפילה, בודאי תבוא עליו אורה מאברהם אבינו!**

כידוע שהרמב"ם ז"ל לא כתב בספרו היד החזקה משנה תורה שום דברי אגדה אלא פסקי הלכה בלבד, וכל מה שנראה כדבר אגדה צריכים לעיין בו היטב ולהוציא את דבר ה' - זו הלכה, את מה שהרמב"ם מורה לנו בדברי קדשו.

דבר נפלא מאד מצינו ברמב"ם ז"ל שאת הפרק הראשון מהלכות עבודת כוכבים הקדיש לתאר באריכות גדולה איך היה נראה העולם מתחילת הבריאה עד שבא אברהם אבינו, ולכאורה נראה שיצא בזה מגדרו שלא להביא דברי אגדה, אך אחר העיין נראה ברור שלא כן הוא.

בתוך דבריו הוא כותב שם:

"כיון שארכו הימים נשתכח השם הנכבד והנורא מפי כל היקום ומדעתם ולא הכירוהו, ונמצאו כל עם הארץ הנשים והקטנים, אינם יודעים אלא הצורה של עץ ואבן... אבל צור העולמים לא היה שום אדם שהיה מכירו ולא יודעו אלא יחידים בעולם כגון חנוך ומתושלח שם ועבר, ועל דרך זה היה העולם הולך ומתגלגל [ס' האט זיך גקייקעלט אַ וועלט אָן קיין שום תכלית!] עד שנולד עמודו של עולם והוא אברהם אבינו. כיון שנגמל איתן זה התחיל לשוטט בדעתו... ובן ארבעים שנה הכיר את בוראו... והתחיל לעמוד ולקרוא בקול גדול לכל העולם, ולהודיעם שיש שם אלוה אחד לכל העולם ולו ראוי לעבוד, והיה מהלך וקורא ומקבץ העם מעיר לעיר ומממלכה לממלכה עד שהגיע לארץ כנען, והוא קורא, שנאמר ויקרא שם בשם ה' א-ל-עולם, וכיון שהיו העם מתקבצין אליו ושואלין לו על דבריו היה מודיע לכל אחד ואחד כפי דעתו עד שיחזירוהו לדרך האמת, עד שנתקבצו אליו אלפים ורבות והם אנשי בית אברהם ושתל בלכם העיקר הגדול הזה."

בסוף הפרק כותב הרמב"ם עוד:

שידיעה ואמונה זו היה הולך ומתגבר בבני יעקב ובנלוים עליהם, ונעשית בעולם

אומה שהיא יודעת את ה'. עד שארכו הימים לישראל במצרים וחזרו ללמוד ממעשיהם ולעבוד עבודת כוכבים כמותם, חוץ משבט לוי שעמד במצות אבות, ומעולם לא עבד שבט לוי עבודת כוכבים. וכמעט קט היה העיקר ששתל אברהם נעקר וחוזרים בני יעקב לטעות העולם ותהיותן, ומאהבת ה' אותנו ומשמרו את השבועה לאברהם אבינו עשה משה רבינו רבן של כל הנביאים ושלחו, כיון שנתבא משה רבינו ובחר ה' ישראל לנחלה, הכתירן במצוות והודיעם דרך עבודתו, ומה יהיה משפט עבודת כוכבים וכל הטועים אחריה.

עיקרי הדברים שהרמב"ם מאריך בפרק זו הם שלושה: א. איך היה נראה העולם עד שבא אברהם אבינו. ב. איך הזריח אברהם אבינו בעולם את האמונה וידעת ה' עד שהעמיד תלמידים לאלפים ורבבות. ג. איך שעל ידי גלות מצרים כמעט נעקר מן העולם כל האמונה שהאיר אברהם אבינו בעולם, וברחמי השי"ת החזיר אותה הקב"ה על ידי משה רבינו.

בדברים אלו מלמדנו הרמב"ם יסודות ועיקרי האמונה: א. בלי אמונה נעשה העולם תוהו ובוהו וחושך על פני תהום, ואין לו זכות קיום. ב. אברהם אבינו נקרא "עמודו של עולם", כיון שהעמיד את העולם בכח אמונתו ומכח האמונה שהזריח והאיר בעולם. ג. אף שאברהם אבינו העמיד אלפי רבבות תלמידים, עם כל זאת כמעט קט שהיה נעקר כל מה ששתל, והיה העולם חוזר לתוהו ובוהו, כיון שאי אפשר לאמונה בלי תורה, כמאמר הכתוב ואמונה מאד, ואמרו במדרש ואמונה זו תורה, ועל ידי תורת משה רבינו, נתבסס שוב העולם בתורה ואמונה, וחזרה האורה לעולם, ואין אור אלא תורה, שנאמר ותורה אור - ואי אפשר להאיר את העולם אלא על ידי התורה.

ועל כן כשקורין ועוסקים בתורת פרשת לך לך הרגישו הצדיקים בפרשה זו את האור כי טוב כיתרון האור מן החושך, כאשר חוזר וניעור האמונה של אברהם אבינו עם תורת משה רבינו, איז דאס גאר אַ אַנדערע וועלט - הרי זה עולם אחר לגמרי.

נברך לאלקנו שאכלנו משלו ובטובו חיינו

את דרכו של אברהם אבינו בהפצת אור האמונה בעולם מוכיח הרמב"ם ממאמר הכתוב הכתוב (בראשית כא, ל): 'וַיִּטַע אֱשֶׁל בְּבְאֵר שֶׁבַע וַיִּקְרָא שֵׁם בְּשֵׁם ה' אֵל עוֹלָם'. רשיז"ל מפרש את הכתוב על פי דברי הגמרא בסוטה (י): והמדרש (בר נד, י) שאברהם אבינו נטע פרס או הקים פונדק, ועל ידי זה נקרא שמו של הקב"ה "אלקי עולם", כיון שלאחר שאכלו האורחים מפירותיו היה אברהם אומר להם ברכו למי שאמר והיה העולם, על שאכלתם משלו ומטובו אתם חיים...

ובהעמיק יותר, אברהם אבינו לימד לכל העולם כי מלא כל הארץ כבודו - גם בתוך כל הארציות נמצא כוחו וחיותו של השי"ת, כאשר מקדשים את כל עיני הארציות ומגלים את האור האלוקי המוסתר שם, מתיישבת האמונה והקדושה בכל חלקי גופו ונפשו ורוחו של האדם, כי האדם הוא עולם קטן, כמו שכל העולם מתעלה ומתקדש על ידי שנכנס בו אור האמונה, כך האדם מתעלה על

ידי זה שהוא מקדש את עצמו במותר לו - בכל עניני הארציות המותרים ואף גם הנצרכים, אבל כשהוא מתבונן ומכיר כי אינו מתעסק בגשמיות הלחם [או שאר דברים הגשמיים] אלא במוצא פי ה' - בכח הוי"ה ב"ה היוצר והמחיה את הדבר הגשמי, הוא מתעלה ומתקדש על ידי זה - עַרְוֵעֶרֶט אֵין גֵּאנְצֵן אַ אַנְדֶּעֶרֶע מְעַנְטֶשׁ... הוא מסלק בזה את כל כוחות הרע והסט"א הנדבקים בגשמיות העולם, ומבקשים בכח זה להפריד את האדם מדביקותו בה' על יד רוח כפירה שהטבע שיש בעולם הוא ח"ו עוד מציאות שישנו בעולם זולת מציאות השי"ת, וכמאמר בעל התולדות (פ' ויצא ועוד) בשם מרן הבעל שם טוב הקדוש זי"ע דבמקום שמתגלה אלופו של עולם, שם יתפרדו כל פועל און - כל הסט"א מתבטלת כלא היו.

וזה הוא תוכן מאמרו של רבינו זי"ע במאמר השבועי, ובלשונו הק':

"והענין הוא, כי הנה הכתוב אומר (משלי טז, ד) כל פעל ה' למענהו, ר"ל כל מה שברא ועשה השי"ת הכל הוא כדי שיוכל האדם לעבדו בזה עבודה שלימה ורצויה, ואף גם הטבע והגשם הוא ג"כ לצורך עבודת השי"ת ותורתו לעבדו בזה, כמאמר חז"ל (אבות ו, יב) כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא בראו אלא לכבודו שנאמר (ישעיה מג, ז) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו, וזה הוא עבודת האיש הישראלי לקיים בכל דרכיך דעהו (משלי ג, ו), היינו לעשות כל עניני הגשמיות רק לצורך עבודת השי"ת ותורתו, שיוכל בכח זה לעסוק בתורה ועבודת ה' כראוי, ועל ידי זה נהפך הגשם להיות חלק ממש מעבודת השי"ת, כמאמר מרן מוהר"י בעש"ט זצללה"ה זי"ע (תולדות יעקב יוסף פר' בא אות ח) רע הגורם לטוב נעשה כסא לטוב והכל טוב, וכמבואר ברמב"ם (דעות ג, א) שאפילו בשעה שהוא ישן אם ישן לדעת כדי שתנוח דעתו עליו וינוח גופו כדי שלא יחלה ולא יוכל לעבוד את ה' והוא חולה, נמצאת שינה שלו עבודה למקום ברוך הוא, ועי"ז ממילא אין שום גשם, אלא הכל צרכי עבודת השי"ת וזה הוא מטרת כל הבריאה וכל הטבע שברא השי"ת".

ואם נפשך לדעת עד כמה מאיר אורו של אברהם אבינו להוציא את האדם מן האפלה, קרא נא והתבונן היטב את הלא יאומן כי יסופר:

אתהלך לפני ה' בארצות החיים

המדפיס והמוציא לאור הראשון של הספר הקדוש 'מאור עינים' היה הרה"ק רבי אליהו אב"ד יארעוויטש זצ"ל, בשער הספר וכן בהסכמת הצדיקים על הספר כתוב שהוא היה אחד המיוחד מתלמידי המאור עינים זי"ע, ואודות התקרבותו של תלמיד זה לרבו הקדוש מסופר סיפור נפלא ביותר:

בתחילת ימיו היה רבי אליהו מתלמידי הגר"א מוילנא ז"ל, והיה ראש ישיבה בעירו ועסק בתורה בדרכם של גאוני המתנגדים.

פעם אחת הגיע הרה"ק המאור עינים זי"ע ליארעוויטש, וכל בני העיר יצאו לקראתו, אולם רבי אליהו הרהר ונמלך בדעתו פעם אחר פעם, האם ללכת לקבל ברכת שלום ממנו או לא? מצד אחד חשב מה יש לי עמו, ומצד שני חשב הלא סוף סוף צדיק בא לעיר?! כך התעכב מלבוא, עד שכבר עמד המאור עינים לנסוע מהעיר, אז החליט בדעתו, הרי צדיק בא לעיר ולא אתן לו שלום? וגמר אז בדעתו שיהיה מה שיהיה אני הולך לתת לו שלום.

כאשר הגיע אל המאור עינים כבר עמד המאור עינים ליד העגלה מוכן לנסוע, ושם השיגו רבי אליהו והתקרב אליו ונתן לו שלום.

המאור עינים הכיר בו מיד שהוא אדם גדול, ושאלו: וואס מאכט אַ איד? השיב לו רבי אליהו: מ'לערנט תורה לשמה!

שאלו שוב המאור עינים: און וואס איז מיט קדש עצמך במותר לך?!

רבי אליהו גמגם בלשונו ולא השיב כלום.

התחיל המאור עינים להקריא לו כמה דברים מלשונות חז"ל על זה ותיכף עלה על העגלה וצוה להכות את הסוסים בשוט ולנסוע.

בתוך כך התחיל לפתע רבי אליהו להקיא, ולא הרגיש בטוב, והתחיל לרוץ אחר המאור עינים בכל כוחו, כאשר השיגו צעק: רבי, רבי, תן לי תיקון הנפש ודרך תשובה!

אמר לו המאור עינים א"כ בוא עמי, ומאז התקשר אליו ונעשה לאחד המיוחד מתלמידי המובהקים. ובזכותו יש לנו היום את הספר הקדוש מאירת עינים ומשמחת לב, זי"ע.

וראה זה פלא, המאמר הראשון של המאור עינים בפרשת לך לך הוא על ענין של "קדש עצמך במותר לך" וכך הוא כותב בלשון קדשו:

'ויתאמר ה' אל אברם לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך'. ואיתא בזוה"ק (זו"ח פ' לך לך מא.) בשם מדרש הנעלם: דאברם רומז על הנשמה, על פי זה מבאר הרה"ק המאור עינים זי"ע (דיבור הראשון) שהקב"ה מצוה אל הנשמה היורדת לעולם הזה בתוך לבוש חומרי, בגוף המתאוה לדברים גשמיים וארציים, לך לך מארצך - עליך ללכת מהארציות, ולהעלות את כל עניני הגשמיות אל השי"ת, וזאת על ידי שמתוך הארציות עצמו יעבוד את השי"ת, על ידי זה יתעלה גם הארציות יחד עם הנשמה אל השי"ת... כי באמת הנשמה למעלה בעולם העליון גם קודם רדתה אל העוה"ז נהנית מזיו השכינה, אך היא בחינת 'נהמא דכיסופא' שאוכלת מה שלא הרויחה בשכר עבודתה, לכן שולח אותה הקב"ה אל העוה"ז, כי בעוה"ז צריכה לעבוד עבודה בעולם החומרי, וצריכה להתגבר על כל עניני העוה"ז, ועל ידי עבודה ירויח הצדיק את שכרו מן הדין, וזהו שכתב רשי"ל: לך לך - להנאתך ולטובתך... וזהו שאמר דוד המלך

ע"ה (תהלים קטז, ט) 'אתהלך לפני ה' בארצות החיים' כי כל הדברים הגשמיים שעושים אותם בשביל תאוה אין בהם חיות, אבל אם עושים אותם לשם שמים אז הם נקראים 'ארצות החיים' שבתוך הארציות שלהם שוכן בהם חי החיים, וזהו שאמר הכתוב: **אל הארץ אשר אראך** - שתלך בכל מעשיך הגשמיים ותעשה מהם "ארצות החיים"...

ומוסיף שם המאור עינים דברים הראויים ביותר לתת לב עליהם, כי בנפשנו הדבר:

ואעשך לגוי גדול - כי בהיות אנחנו עובדים את השם ואנחנו משותפים עם אומות העולם ועם הבהמות במעשנו הבהמיות, ואם אנחנו עובדים את השם גם בארציות אז אנו מבטלים את הרע מן העולם... ואז כל האומות יעבדו גם כן את השם בכל דרכי גם בארציותינו... [לפי"ד המאו"ע מובן מאד דברי הרמב"ם שכתב שאברהם אבינו העמיד תלמידים לאלפים ורבבות, כי בכח מה שלימד אותם לברך לאלקנו שאכלנו משלו העלה אותם ואת כל העולם כאמור]. עכתו"ד הקדושים.

את הגילוי הגדול והנורא הזה [וכל שאר הגילויים הנוראים] יש לנו בזכות תלמידו המיוחד רבי אליהו ז"ל שדברי המאור עינים על "קדש עצמך במותר לך" נכנסו בו כארס של עכנאי... ושינו את כל מהלך החיים שלו כיתרון האור מן החושך... ראה עד היכן הדברים מגיעים.

גם הרה"ק בעל נועם אלימלך זי"ע מעורר בתחילת הפרשה (דיבור הראשון) על ענין זה וכך הוא אומר בלשונו הקדוש:

"נראה לי דהנה צריך האדם לעבוד את הבור"ה בשלוש מדריגות זה אחר זה, דהיינו 'מתחילה צריך לשבר כח התאוה המוטבע באדם מדרך הטבע', כגון אכילה ושתיה וכיוצ"ב, שיהא אכילתו בקדושה ובטהרה, ועל ידי זה הוא משבר כח 'אלהים אחרים', דאלקים בנימטריא הטבע, ואחר שמשבר כח אלהים אחרים זוכה לבוא למדריגת ראה, שהוא אלקים חיים"... וזהו רמז: לך מארצך, רמז למדריגה הראשונה, שהיא התאוות הארציות הגשמיות שהוא מוטבע בחומר וצריך לצאת ממנה..."

מלבד המקרא שאינו יוצא מידי פשוטו, דברי הנועם אלימלך הנאמרים בשפה ברורה ומוכנת לכל, עוד יש בזה סתרי תורה ורזין דרזין, ולעניננו למדנו מדבריו הקדושים שהקב"ה הטביע בטבע האדם להיות מתאוה לתאוות העולם הזה, [כן אחי היקר, אל לך להיבהל מזה שאתה מרגיש את עצמך מתאוה לתאוות עוה"ז, כי כך גזרה חכמתו ית', אבל יחד עם זה - הט אזנך להמשך הדברים שאומר הר"א זי"ע, על מה ולמה עשה ה' ככה?]:

"כדי לזכות אותנו בעבודה של שבירת הטבע על ידי אכילה בקדושה ובטהרה, ועי"ז משכרים את כח 'אלהים אחרים'."

ולוא דבריו הק' היה יכול כל אחד לומר את הטענה הידועה: **ס' איז צו הוי"כע מדרגות און ס' איז**

נישט פאר מיר - אלו הם מדרגות גבוהות וזה לא בשבילי... לזה צריך לפרסם הדברים כי אברהם אבינו כבר שבר את הטבע הזה והפך את טבעו לטבע אחר, טבע משונה משאר בני אדם, ומעתה יוכל כל אחד הרוצה ליטול את השם שיבוא ויטול, כי טבע האב מושרש בכך, ואברהם אבינו כבר פתח לנו את שער העבודה בזה, ואין לנו אלא להתפלל אל ה' שנזכה אנחנו בני אברהם אבינו, ללכת בעקבותיו, ולגלות את צפוני הלב המושרש בנו מכוחו של אותו זקן - לשבר את כח הטבע.

וזה מה שכותב רבינו בהמשך מאמרו הק':

"ובזה יתפרשו דברי רש"י ז"ל 'שאודיע טבעך בעולם', היינו כי מאחר שזכה אברהם אבינו ע"ה למדריגה זו, להשתמש בהטבע והגשם רק לצורך עבודת השי"ת, וכדאיתא בספ"ק ישמח ישראל על הכתוב ברוך אברם לאל עליון קונה שמים וארץ, ודרשת חז"ל שהקנה שמים וארץ להקב"ה, דהיינו שהיה מגביה ומקנה הדברים הפחותים והארציים לשמים, והיינו כמו שנתבאר שע"י שעשה הכל לצורך עבודת ה' נהפכו גם הדברים הארציים להיות כעבודת ה' ממש, הבטיחו השי"ת 'שאודיע טבעך בעולם', ר"ל דבר זה שהטבע שלך משונה משאר בני אדם, שאתה עוסק בהטבע והגשם לצורך עבודת השי"ת ועי"ז נהפך הטבע שלך להיות עצם עבודת ה', זה אודיע ואפרסם בעולם".

נרחיב עוד מעט להבנת עומק הדברים ולבאר גם מה שקרה לאותו תלמיד עם המאור עינים זי"ע, שהאמירה "קדש עצמך במותר לך" שינה לו את כל דרך החיים והביאו להתהלך בארצות החיים, והעניקה לכל יושב תבל גרש את האופל ולהאיר את אור העולם מאוצר החיים...

צא והלחם בעמלק.

הרה"ח רבי משה בטלן ז"ל היה רגיל לומר אימרה חסידית מובהקת: מה החילוק בין חסיד לאינו חסיד? זה שאינו חסיד אומר: "וואס מען טאר נישט, טאר מען טאקע נישט, אבער וואס מען מעג, מעג מען דאך", [כלומר מה שאסור אין ברירה כי הרי אסור, אבל מה שמותר אין בזה שום בעיה שהרי הוא מותר]. לעומת זאת החסיד אומר: "וואס מען מעג מעג מען, אבער וואס מען טאר נישט טאר מען דאך נישט!" כלומר החילוק ביניהן הוא על איזה מהם שמים את עיקר הדגש, והחסיד אומר מה שאסור על זה אין מה לדבר שזה אסור, ולא דנים בזה בטוען ונטוען כלל. אבל אפילו מה שמותר, הרי הוא רק בגדר של מותר, וכאן מגיע העבודה של 'קדש עצמך במותר לך'!

ברם! הרה"ק רבי נפתלי מרופשיץ זי"ע אמר קצת באופן אחר וגם נתן רמז גדול ועמוק עד מאד בענין זה, וכך אמר: עמל"ק ר"ת: 'קדש עצמך מ'ותר ל'ך. לעומת זאת בעמל"ק ר"ת: 'קדש עצמך ב'מותר ל'ך. וצ"ב מה בא האות ב' להוסיף?

הנה כאן צפון כל סוד המלחמה עם עמלק, עמלק אומר שיש בעולם שני דברים נפרדים, יש קדש עצמך - בדברים האסורים, ויש מותר לך - בדברים המותרים, כשם שמה שאסור אסור לגמרי, כך מה שמותר מותר לגמרי, וואס מען טאר נישט טאר מען נישט, אבער וואס מען מעג, מעג מען אן א שיעור. כלומר מה שמותר אכול ושתה כאוות נפשך בלי חשבון, ותהיה נבל ברשות התורה ח"ו (עי' רמב"ן ריש פרשת קדושים).

לזה בא הציווי צא והלחם ב'עמלק, המלחמה עם עמלק היא במלחמת הרשות!...!, להכניס את האות ב' בתוך עמלק, ואז יהיה הר"ת קדש עצמך במותר לך, עליך לקדש את המותר לך - שלא תהיה חלילה נבל ברשות התורה, ועל זה נשבע הקב"ה שני שבועות, כאמור (שמות יז, טז): 'זיאמר כי יד על כס י-ה מלחמה לה' בעמלק מדור דור'. א. שהמלחמה היא מלחמה עולמית - כי אין לך יום שאין לאדם מלחמה עם עניני הרשות!. ב. שאין שמו וכסאו שלם עד שימחה זרעו של עמלק כולו - שכל זמן שלא יתקדשו ישראל במותר להם לא יכול העולם לבוא אל תיקונו השלם.

וכן האריך בזה הרה"ק בעל התניא זי"ע (פרק לז) שתכלית השלימות הזוה של ימות המשיח ותחיית המתים שהוא גילוי אור אין סוף ברוך הוא בעולם הזה הגשמי, ולהעביר רוח הטומאה מן הארץ, הכל תלוי במעשינו ועבודתנו, כאשר כל ישראל משתמשים בכל עניני עוה"ז בלתי לה' לבדו, אז הם מעלים את כל החיות של העולם הזה מחלק הטוב שבקליפת נוגה אל הקדושה, ועי"ז לא נשאר שום חיות לג' קליפות הטמאות, והן מתבטלות לגמרי בבחינת והאלילים כרות יכרתן לתקן עולם במלכות שדי.

והנה כל הנביאים כולם נתבאו בזה בסגנון אחד, ותלו את תיקון העולם וגאולת ישראל - הגאולה הכללית והגאולה הפרטית, בכח הענין של קדש עצמך במותר לך, כי בזה יתבטל כוחו של עמלק וכח כל הסטרא אחרא, וכח אלהים אחרים, ועי"ז יגיע העולם בכללו [וכן האדם בפרטות] אל הדבקות האמיתית בהשי"ת, ואז יתוקן העולם במלכות שד-י, וכאשר יהיה ה' למלך על כל הארץ - על כל עניני הארציות והטבע, או אז ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד! !

הנה זה בא לפרקים

החסיד רבי יחזקאל רייך ז"ל מעיר טורנא שבגאליציה, היה איש אמונו של הגה"ק בעל ה'שפע חיים' זי"ע מצאנז. בשנת תשט"ז כשיסד את קרית צאנז בנתניה התלווה אליו ר' יחזקאל בנסיעתו לארץ הקודש.

בערב שבת קודש פרשת החודש לפנות בוקר, ניגש הרבי מצאנז אל ר' יחזקאל שמקורו היה מחסידי בעלזא ואמר לו: וודאי ברצונך לשבות אצל ה'בעלזער רב' [מהר"א זי"ע]. אנא סע לתל אביב לשבת קודש, אמנם זאת אבקש שתקשיב היטב לדבריו ותחזור עליהם כשתשוב לכאן. וגם זאת אבקש ממך, אנא תסדר אצל הגבאי שאוכל להיכנס אל הקודש פנימה ביום ב', בכדי להיפרד מן הרב מבעלזא לפני הנסיעה לארה"ב.

ר' יחזקאל אכן נסע לתל אביב לשבת פרשת החודש ושם קלט את הדברים שנאמרו מפי קדוש ה' בשולחנו הטהור, על דברי הפיוט הנאמר בשבת זו: "הנה זה בא לפרקים". הרבי מבעלזא הסביר זאת, שהגאולה העתידה תבוא "לפרקים" קימעה קימעה, כדוגמת גאולת מצרים ולא בפעם אחת.

כששמע הרבי ה"שפע חיים" את הדברים מפי ר' יחזקאל, נאנח אנהא עמוקה וכדרכו בקודש פרץ בבכי מר...

כשהגיע בעצמו לתל אביב ביום השני שלאחריו, שפך את לבבו ותינה את צערו לפני הרבי מבעלזא, וכך אמר:

"נאמר לי בשמו שהגאולה שאנו מצפים לה תבוא "לפרקים" ולא בבת אחת. האם אחרי כל מה שעברנו בשנות החורבן האיום, אחרי כל מה שאבדנו וסבלנו, נצטרך לחכות עוד? הרי כשל כח הסבל. במשך כל ימי הזוועה התחזקנו בזה שהגאולה בוא תבוא מיד. העם כולו שבור ורצוץ, האם נשאר בו כח לצפות על גאולת "לפרקים"?!".

תשובתו של הרב הקדוש מבעלזא זי"ע:

"וכי ראוי שיבוא המשיח אל יהודים שבורים ורצוצים?" **עם איז גלייך משיח זאל קומען צו צופארקענע יידן?** הרי כך כתב הפייטן בהמשך: **הנה זה בא לפרקים. זמון לגאול רצוצים -- טלאים בו להקים! הגואל צדק מחכה שעם ישראל יחזור ויקום, ייבנה ויתכונן, יתחזק וישתקם! טלאים בו להקים!**

המלה 'רצוצים' מופיעה פעם אחת בתנ"ך (ישעיה נח, ו) 'ושלח רצוצים חפשי' [רצוצים מלשון כתיבתה ושבירה]. וכוונת הכתוב לומר שהקב"ה רוצה שישלחו לחפשי את העבדים השבורים ומשועבדים... והפייטן רבי אלעזר הקליר אומר בפיוטו **הנה זה בא לפרקים זמון לגאול רצוצים -- שמלך המשיח אשר יבוא לפרקים [בשני זמנים (ראה במד"ר יא, ב) שיתגלה ויתכסה ויחזור ויתגלה]** הוא מוכן לגאול את עם ישראל שהם 'רצוצים' השבורים ומוכים באורך גלותם.

הרה"ק מבעלזא זי"ע הוסיף עוד שכדי לגאול את ישראל צריך שיהיה **טלאים בו להקים! שיקום ויתכונן.**

יש עוד פעם נוסף שהפייטן רבי בנימין בן זרח שהיה מגדולי וראשוני הפייטנים משתמש בלשון של רצוצים, והוא בסליחה הראשונה מסדר הסליחות [הנאמר במוצאי מנוחה], ושם מתאונן במר לבו על רשעי העולם המדברים דברי גידופים ואומרים לישראל: **רצוצים במה אתם בוטחים -- שבורים ומושפלים במה אתם בוטחים שתזכו לגאולה!**

מדברי קדשו של הרבי מבעלזא זי"ע למדנו שיש לנו במה לבטוח, **אם רוצים לקרב את הגאולה של ה'רצוצים', צריכים 'להקים'! זיך אויף שטעלן --- להיבנות ולהתחזק!** והבנן וחיזוק הוא על ידי מלחמה לה' **בעמלק** -- "קדש עצמך במותר לך" **להקים!** כל אחד צריך לקום בזה כפי יכולתו

וקצת למעלה מזה... אין זה מן הראוי שמשיח יבוא לאנשים רצוצים הטבועים בעולם הגשמי שכולו טומאה וכפירה רח"ל...

וכיון שאין לך אחד מישראל שאינו בכלל עבודה זו, וגם כל אחד מישראל מצפה בכל רגע ורגע לישועתך הכללית של כל ישראל וגם לישועתו הפרטית ברוחניות וגשמיות, לכן מסיים רבינו את מאמרו ואומר בלשונו הק':

"ומזה מוסר השכל לכל איש לחזק עצמו במדה זו, להתפלל ולהשתדל בעניני הגשם רק לצורך עבודת השי"ת, בבחינת 'אל הארץ אשר אראך', שיהיה רק אמצעי לתורה ומצוות, ואל יאמר האדם מי אנכי שאעבוד את השי"ת במדריגה זו, כי כבר כתב הרמב"ם ז"ל שאין הדבר כן אלא כל אדם ראוי להיות צדיק כמשה רבינו ע"ה, ובוודאי יוכל לבוא למדריגה זו, וצריך שיהיה על כל פנים חפצו ורצונו ומשאת נפשו לבוא לזה".

ואם רבינו קובע על פי דברי הרמב"ם שכל אחד יוכל לבוא למדריגה זו, שוב אין בודקין מן המזבח ולמעלה, וכפי גודל האמונה בזה כך זוכים לסייעתא דשמיא בעבודה קשה זו, **"וצריך שיהיה על כל פנים חפצו ורצונו ומשאת נפשו לבוא לזה!..."**

להבנת עומק הכוונה בזה שצריך שיהיה על כל פנים "חפצו ורצונו ומשאת נפשו לבוא לזה" בפרק הבא בס"ד.

פרק ב - ענין הנסיונות ותכליתן

למען גבור הנאבק עם שר אש הושע נא והושיעה נא אבינו אתה

ואתה אחי הקורא היקר, אל תאמר בלבבך, מה לי ולצרה הזאת? למה נותנים לי לב מתאווה לתאוות עולם הזה, עד שאני צריך לעבוד בעבודה קשה ומפרכת של שינוי הטבע, למה לא נותנים מלכתחילה לב טהור וזך שאוכל לעבוד את הבוית"ש, לעשות רצונו ולעבדו בלבב שלם?

דע לך, כי לא מחכמה שאלת זאת, השאלה כשלעצמה איננה שאלה של טיפשות ח"ו, אך גם לא של חכם - חכם שעדיין לא למד את דבריהם של חכמים, הלה הם הרה"ק בעל האבני נזר ובנו הגדול בחכמה אחריו בעל השם משמואל זי"ע כפי מה שדיבר בקדשו השם משמואל בשבת קודש פרשת לך לך שנת תרפ"א. השם משמואל מביא שם את פירושו של אביו הק' על מה שאמרו בגמ' שאברהם אבינו בחר לבניו את הגלות במקום הגיהנום, ואמרו על זה בגמרא שזו היתה "עצה עמוקה של אותו צדיק" כלומר בחירת הגלות היא עמקות וגאונות של אברהם אבינו...

גְּעוּוּאֵלֶּד גְּעוּשְׂרִיגֵן! גְּלוּת! מה לנו ולצרה הזאת?! מהו העמקות הגדול שיש בזה?! זָאגְט דְּעַר הַיִּילִיגְעַר שֵׁם מִשְׁמוּאֵל:

"הגיד כ"ק אבי אדומו"ר זצלה"ה בהא דכתיב 'וישלחהו מעמק חברון' ובש"ס (סוטה יא) מעצה עמוקה של אותו צדיק הקבור בחברון. ופירש הוא זצ"ל, היות ידוע דדבר שאדם רגיל בו ואינו דבר חידוש אין אדם מתפעל בו כ"כ כמו מדבר של חידוש, והנה אאע"ה שהי' מגודל בבית תרח בחושך ואפילה שקוע בטנופי דהאי עלמא, והוא זכה להפרד מהם ולהגיע למעלות רמות ונשאות, כל כך הי' חביבים אצלו כל הגה והגה של קדושה עד לאחד, כי היה אצלו זה דבר של חידוש, ויתרון האור מתוך החושך, וחשש אולי זרעו אחריו שיהיו מגודלים על ברכי הקדושה ולא יהיה זה אצלם לדבר של חידוש, אולי יתקררו מעט האהבה והחביבות, ע"כ היתה העצה העמוקה שלו שירדו בגלות, ואז ירגישו ביותר ההפרש בין האור להחושך ותתעורר ותתגדל האהבה וכשיגאלו יהיו האהבה והחביבות עד מרום קצן עכ"ד (של האב").

וכאן מגיע עוד תוספת נדבך של השם משמואל:

"ויש להוסיף ולומר שלא זו דוקא אחר שיגאלו אלא אף בעודם בגלות נמי, וכמפורש בתהלים (מב) שבמדרש שיר השירים: צדיקים העמידו לי בחורבנם יותר מישובם".

ובמאמריו בשנת תער"ב הביא גם כן את דברי אביו, ומוסיף שם כעין מה שכתב כאן:

מפני שלפי טבע האנושי, שלכל דבר שיש לו תשוקה [חשק] ואם מונעים אותו ממנו יש לו תשוקה יותר ויותר!!! "על כן היתה עצתו שכאשר תתקרב מעט התשוקה אצל זרעו אחריו, ישתעבדו בגלות, והמניעות והרדיפות של הגלות יהיו להם לרפואת תעלה להגביר אצלם התשוקה וההתלהבות ביותר... שהגלות באה להחזירם אל חיק אביהם שבשמים באהבה רבה ותשוקה עצומה ברשפי אש שלהבתיה!"

גיוואלדינג! נורא נוראות! כל הקושי והמניעות שיש לאדם בעבודת ה', אם זה במלחמת היצר בעניני הצרכים הגשמיים, או בכל דבר אחר, אין לקחת ולפרש את זה כדחיה ח"ו, ואם נכשלים בזה ח"ו אין לפרש את הכשלון כאדם לא יוצלח ח"ו, לא ולא! אדרבה ואדרבה! הגלות באה להחזירם אל חיק אביהם שבשמים באהבה רבה ותשוקה עצומה ברשפי אש שלהבתיה!" הקב"ה רוצה אותנו באהבה רבה וחיבה יתירה, על כן הוא מְלַפֵּה ומבעיר את אור נשמתנו כיתרון האור מן החושך --- ברשפי אש שלהבתיה!, כי אין אדם עומד על דברי תורה אלא א"כ נכשל בו... ועל כן גם אם אתה מתמודד קשה, ואפילו קשה עד מאד, ואפילו אם נפלת ח"ו, אל תתייאש ח"ו, ידוע תדע כי אין זה נפילה כלל, אלא זה חלק מהתקומה הגדולה שלך...!, התבונן היטב הדק בדברי המדרש שהביא השם משמואל: "צדיקים העמידו לי בחורבנם יותר מישובם!". הוא אשר דבר בקדשו הרה"ק רבי שלומק'ה זווילער ז"ע לאחד שהתאונן לפניו על ריבוי הנסיונות שהוא עובר: אַ אִיד וְאֵס הָאֵס נִישַׁט קֵיין נסיונות אִיז ווייל דָּער רבוש"ע הָאָט נִישַׁט מִיט אִיהם קֵיין גַּעשְׁעפֿט - יהודי שאין לו נסיונות הוא בגלל שאין לרבוש"ע עסק עמו רח"ל!

מורי ורבי הגר"ש וואזנר בעל שבט הלוי זצ"ל אמר לי באחד השיחים: אונזערע מעשיות נסיונות זענען לענגער און אינטרעסאנטער מער ווי אונזערע מעשיות פון הצלחות - סיפורי הנסיונות שלנו הם ארוכים ומענינים יותר מסיפורי הצלחות !!!

הפוך בה והפוך בה בדברי השם משמואל משום דכולה בה, ועל ידי זה זכור תזכור ואל תשכח את אהבת הקב"ה אליך בחיבה יתירה כי אתה: גבור הנאבק עם שר אש --- זכור וחקוק היטב בלבך כי אינך גבור כי אתה נאבק ומצליח... לא ולא! ההצלחה איננה שלך כלל, הנזי והנצח לחי עולמים - הנצחון היא אך ורק של הקב"ה, כי אלמלא הקב"ה עוזרו אין יכול לו פשוטו כמשמעו... אם כן במה אתה גבור?! אתה גבור רק כי אתה נ-א-ב-ק!!!... ועם מי אתה נאבק עם ש-ר-א-ש!!! כל רגע ורגע של התאבקות עם שר האש אתה מתקדם יותר ויותר במאמר השי"ת אל נשמתך הטהורה: "לך לך מארצך...!".

בגמרא סנהדרין (נט): מסופר על רבי שמעון בן חלפתא שהיה הולך בדרך ופגשו אותו אריות רעבים שרצו לטורפו רח"ל, ואמר את הפסוק בתהילים (קד, כא) "הכפירים שואגים לטרף ולבקש מא-ל אכלם", ומיד ירדו מהשמים שתי ירכות בהמה, ואכלו האריות ירך אחת והשניה השאירו לו, ולקחה רשב"ח לביהמ"ד לברר האם מותרת הירך באכילה ואמרו לו: אין דבר טמא יורד מן השמים.

לכאורה צ"ע אם האריות צריכים שתי ירכות לצרכם, א"כ מדוע אכלו רק אחת? ואם מספיק עבורם ירך אחד, א"כ מדוע ירדו מהשמים שניים? והרי קוב"ה לא עביד ניסא בכדי - אין הקב"ה עושה נס בחינם!?

ומתרץ הרה"ק בעל 'באר מים חיים' זי"ע: שהיות והאדם מורכב מכל חלקי הבריאה גם מהעליונים וגם מהתחתונים ובזוה"ק איתא שלכן נקרא האדם עולם קטן, ובמעשיו משפיע על כל הבריאה [ואפילו בדיבור כאשר אדם אומר הללו את ה' מן השמים וכו' הללו שמש וירח וכו' משפיע על העליונים שבפועל כך יהיה!]. וכיון שרשב"ח כאשר פגש את האריות - לא חשב וביקש על עצמו אלא התפלל וביקש מהשי"ת שידאג לכפירים הרעבים, ובזה השפיע עליהם שגם הם לא דאגו רק לעצמם ודאגו שגם לרבי שמעון בן חלפתא יקבל את חלקו!

לאור כל האמור יש לפרש עוד: כי הירך השני נשלח לו מן השמים כדי שיהיה לו במה להיאבק עם שר האש, שלא עשה עם זה דבר עד שלא בא לשמוע את דברי חכמים שאין דבר טמא יורד מן השמים. וכאשר אדם נאבק עם שר אש אזי מתקיים בו מאמר הכתוב שקראנו זה לא מכבר: 'זמוראכם וחתכם יהיה על כל חית הארץ' לכן אין כל פלא שהאריות ברחו ממנו, כי מה שווה כוחם של חיות אריות למול איש ישראל המתגבר כארי ונאבק עם שר אש??? כפי שהבאנו לעיל מדברי התולדות בשם הבעש"ט הק': במקום שמתגלה אלופו של עולם שם יתפרדו כל פועלי און...

בתוך דברי קדשו כותב רבינו זי"ע:

"ובכח מדריגה זו, שמאמין שהשי"ת מלא כל הארץ כבודו ולית אתר פנוי מיניה, וכי אורו יתברך נמצא בכל המקומות אף בטבע והגשם, עי"ז מבטל את כל הסטרא אחרא, כדברי מרן הבעש"ט הק' זי"ע (תולדות יעקב יוסף פר' נח אות ג) שאחר שידע האדם שאלופו של עולם הוא בכל תנועה אז יתפרדו כל פועלי און. וזהו שאמרו (ברכות ז): כל הקובע מקום לתפילתו אויביו נופלים תחתיו, היינו שכל הסט"א נעשית בטילה ומבוטלת."

הגה"ק רבי אריה צבי מקוז'יגלוב זצ"ל מביא בספרו 'ארץ צבי' (פרשת תצוה ד"ה ויקחו אליך) חידוש נפלא מהגה"ק בעל 'נודע ביהודה' זי"ע בספרו אהבת ציון (דרוש שני) על דברי הרמב"ם שכתב בהלכות תשובה (פ"ז ה"ז) דבעל עבירה העושה מצוות טורפין אותן בפניו, ומחדש הנוב"ל, דהיינו דוקא כשמקיים את המצוות שלא לשמה, אבל העושה לשמה אין טורפין לו את המצוה, "כי לגודל מעלתה אין לסטרא אחרא שום חלק בזה!"

כעין זה הוא מה שכתב רבינו כאן, שהקובע מקום לתפילתו היינו שמתפלל לא לצרכי עצמו, אלא לצרכי המקום - להתדבק אליו, והנודע ביהודה שהיה בידו את כח הפסק להלכה קובע, שבמצוה כזו אין לסטרא אחרא שום חלק ונחלה, לכן אין כל פלא שתפילה כזו רצויה ומקובלת לפני אדון כל. ואין לך תפילה לפני המקום כאדם ששופך שיח ותחנונים להקב"ה שיצילו מהיצר הרע כדי שיוכל

להתדבק אליו, ובודאי שתפילתו תתקבל ברצון קדם אבוהון דבשמיא וארעא.

ואכן מסופר על המהרי"ד מבעלזא ז"ע שהיה מאריך מאד בתפילה בכל יום לאחר ברכות השחר, בדמעות שליש, והיה רוקע ברגליו ושואג כארי עד שנשמע קולו למרחוק כשהוא חוזר עשרות פעמים בבקשה של: "ודבקנו ביצר הטוב ובמעשים טובים וכופ את יצרנו להשתעבד לך"... על גודל יראת חטא שלו מסופר (מפי הגה"ח רבי שלו' הכהן ברנדר זצ"ל ראש ישיבת בעלזא שיה זקנים ח"א עמוד קפה) שהיה נזהר מאד בדברי הרה"ק בעל ה'בני יששכר' ז"ע בפרו 'דרך פיקודיך' (מצות ל"ת יא חלק המחשבה אות ד בהג"ה) שחידש שספרי מינות נחשבים כצואה מגולה ואסור אפילו להרהר כנגדם בדברי תורה. פעם נכנס המהרי"ד לבית והבחין שם בחומש עם פירוש מאחד המשכילים, פתח ואמר: רבוש"ע, יהא רעוא שכל מחשבותי הקדושים שהרהרתי מעת שנכנסתי לבית הזה ועד עכשיו לא יחשבו לפניך...

דרכו בקודש של הגר"א מוילנא ז"ע קודם שיצא מפתח ביתו לחוץ היה חוזר י"ג פעמים בספר מסילת ישרים שער הזהירות, ואח"כ היה מכסה את ראשו עם איזה כיסוי וכך יצא לרשות הרבים. פעם אמר לו אחד הרבנים: כי באופן כזה איז נישט קיין קונץ צו זיין הגר"א מוילנא!. אמר לו הגר"א: איך בין נישט גקומען אויף דער וועלד צו זיין א קונצער מאכער!...

כך היו יראים צדיקי עולם אפילו רק מהאוויר של היצה"ר ואנן מה נענה אבתרייהו!?

זהו שכתב רבינו ז"ע בסיום מאמרו בלשונו הק':

"ומזה מוסר השכל לכל איש לחזק עצמו במדה זו, להתפלל ולהשתדל בעניני הגשם רק לצורך עבודת השי"ת, בבחינת 'אל הארץ אשר אראך', שיהיה רק אמצעי לתורה ומצוות, ואל יאמר האדם מי אנכי שאעבוד את השי"ת במדריגה זו, כי כבר כתב הרמב"ם ז"ל שאין הדבר כן אלא כל אדם ראוי להיות צדיק כמשה רבינו ע"ה, ובודאי יוכל לבוא למדריגה זו, וצריך שיהיה על כל פנים חפצו ורצונו ומשאת נפשו לבוא לזה".

פרק ג - חוקי חיים, סוד ההצלחה במלחמת היצר

שש אנכי על אמרתך כמוצא שלל רב

אמנם אברהם אבינו בחר לישראל את הגלות כדי להחזירם אל חיק אביהם שבשמים באהבה רבה ותשוקה עצומה ברשפי אש שלהבתי! אבל עדיין לא נתגלה לנו איך ובמה נוכל לעבור את הגלות? איך נזכה גם אנחנו לסייעתא דשמיא כמו שזכה אברהם אבינו ע"ה? וכמו שאנו מבקשים בתפילת אהבת עולם: בעבור אבותינו שבטחו בך ותלמדם חוקי חיים לעשות רצונך בלבב שלם כן תחננו ותלמדנו, מי יחננו וילמדנו לדעת את סוד העבודה של אברהם אבינו?

בתוך דבריו הק' של השם משמואל יש כבר את התשובה והלימוד גם לזה, וכה הם דבריו:

"והנה אאע"ה שהי' מגודל בבית תרח בחושך ואפילה שקוע בטנופי דהאי עלמא, והוא זכה להפרד מהם ולהגיע למעלות רמות ונשאות, כל כך הי' חביבים אצלו כל הגה והגה של קדושה עד לאחד"

החביבות והערכה והחשיבות שהיה לאברהם אבינו לכל הגה והגה של קדושה! הם מה שהוציאו אותו מאפלה לאורה - והם הם מה שהעלוהו למעלות רמות ונשאות. ענין זה הוא רחב ועמוק, הראוי לקבוע לו מאמר מיוחד, אך פטור בלא כלום אי אפשר, לכן נתחיל לכל הפחות במקצת מתוך תפילה ותקווה שהשי"ת יסייע בעדנו גם להשלים הדברים במאמר לשבת הבא.

כדי לבוא לעומק הדבר נפתח במעשה רב מהגה"ק המהר"ם שפירא מלובלין זי"ע מחולל הרעיון הגדול של לימוד הדף היומי, שהולך ומתגבר ומתרבה בכל תפוצות ישראל, [גם הגוונים האחרים שהולכים ומתרבים בזה כולם באו בעקבותיו, והכל נזקף לזכותו הגדול...]. שבשבוע זה חל ההילולא קדישא דיליה:

הקפות שניות בליל יו"ט הראשון של שמיני עצרת

על הגאון הק' המהר"ם שפירא מלובלין זי"ע אמר הרה"ק מטשורטקוב זי"ע בסיום הש"ס הראשון, שיותר ממה שהוא מקנא במהר"ם שפירא על שזכה לזכות את כל ישראל במצוה גדולה זו, הוא מקנא במצוה שעשה קודם לכן שהיא גררה אחריה מצוה גדולה זו, און איך וואלט זייער געוואלט האטש וויסן וואס איז דער מצוה וואס ער האט געמאכט... הייתי רוצה לכה"פ לדעת מהו המצוה הגדולה שעשה שבעקבותיה זכה לזכות גדולה כזו? השאלה נותרה בחלל העולם ללא מענה.

אולי המעשה רב דלהלן יתן לזה מענה כל שהוא:

עד כמה שידוע על פעליו האדירים של רבי מאיר שפירא למען הכלל, ראוי להוסיף עובדה על 'בנין היחיד' של אותו גאון וצדיק. הרב מלובלין היה בארה"ב לצורך בנין הישיבה ושהה שם במשך ימי החגים של שנת תרפ"ז. אתו היה אז משמש אחד, איש חסיד. בליל שמחת תורה נפל המשמש למשכב ולא היה יכול להתלוות עם הרב לתפילת ערבית והקפות.

כשחזר הרב מבית הכנסת התבונן בפני מלווהו והרגיש בצער בדידותו. לכו הגדול חש את הכל. הלא איש זה כל כך רחוק מהבית ובליל שמחת תורה הנה שוכב הוא לבד במקום זה, בלי קרוב וגואל, בלי מנין והקפות... כמה חסר לו כעת ליהודי זה אביסל ווארעמקייט - את החום מביתו ומולדתו, מהשטיבל שלו, מנעימות חג גדול ומרומים זה, געוואלד, שמחת תורה, לבד בכנר!...

כשחזר הרב מבית הכנסת לאחר עבודת ההקפות שערך שם, [אשר כל אחד יכול לתאר לעצמו מהו שמחת תורה אצל הרב מלובלין, איך הוא היה רוקד עם התורה ואיך התורה רקדה עמו... ולאחר כל העבודה הזאת] נעמד ליד החולה, התעטף בטליתו והתחיל לומר "אתה הראת" בקולו האדיר והנעים, כאילו עובר לפני התיבה בבית המדרש הגדול. לאחר מכאן התחיל לרקוד הקפות לפני מיטת החולה, בסערת נפש ובחדווה עצומה... כמי שמתחיל זה עתה את שמחת החג שלו.

זהו רבי מאיר שפירא ש'ברשות היחיד', בהערכת נפש היחיד, בכבודו וחיזוקו של יחיד, רחש את הכבוד המלא לנפש אחת מישראל, ורצה לחזקו ולאמצו שיתגבר על מצבו, מחלתו בדידותו, בפרט בזמן שמחתנו. הוא הגאון שתהלתו מלאה הארץ, שריתק רבבות, שכבש לבבות, שהסעיר את הכנסיה הגדולה, שדברי תורתו ואימרותיו נפוצו ברחבי העולם...

"כי מי ששם ושמח ועושה הקפות שניות במסי"נ כדי לשמח את היחיד בשמחת התורה, זוכה לשמח גם את הרבים בשמחת התורה, בהקפות הש"ס עד אין מספר!..."

וזהו כדוגמת מה שמצאנו אצל רחל אשת רבי עקיבא. כשמתבוננים בגודל אהבת התורה שלה איך שחיזקה את רבי עקיבא שילמד תורה, ואף ויתרה על כל תענוגי העולם הזה שלה בשביל כך! עד שרבי עקיבא העיד עליה לפני תלמידיו "שלי ושלכם שלה!", מיד נשאלת השאלה: מהיכן זכתה לכאלו חיים של אהבת תורה ויראת שמים? מהיכן שאבה כוחות למסור את כל נפשה פשוטו כמשמעו - הכל למען התורה ולומדיה? היכן התחנכה לכך?

התשובה לכך היא שלמדה זאת בבית אביה כלבא שבוע כפי שמסופר בגמ' כתובות (ס:):

לאחר שנישאה לרבי עקיבא עוד בהיותו עם הארץ גמור ושימש כרועה צאן בבית אביה, גירשה אביה מביתו והדיר אותה הנאה מנכסיו, לאחר עשרים וארבעה שנים כשחזר רבי עקיבא לביתו כשהוא כבר לא היה איש עם הארץ, אלא תנא האלוקי המוקף עם עשרים וארבע אלף תלמידים!

כאשר שמע אביה על גברא רבה שמגיע לעיר, ולא ידע שהוא זה שהיה רועה את צאנו, אמר בלבו, אלך אליו אולי יהיה בידו להתיר לי את נדרי שהדרתי את בתי הנאה ממני, הלך לפניו וביקש ממנו שיתיר לו את נדרו.

שאל אותו רבי עקיבא: אדעתא דגברא רבה מי נדרת? האם חשבת בשעת מעשה להדיר את בתך וחתנך גם על דעת שאותו רועה שנישאה לו יהיה אדם גדול?

השיב לו כלבא שבוע: אפילו אם ידע ללמוד רק פרק אחד ואפילו הלכה אחת לא הייתי מדירה הנאה! אמר לו רבי עקיבא, אנא הוא - אני הוא אותו רועה צאן שנשא את בתך, נפל כלבא שבוע על פניו ונשק אותו על רגליו, ונתן לו חצי מכל רכושו!...

אשת רבי עקיבא גדלה וחונכה בבית שאפילו פרק אחד והלכה אחת יש לה חשיבות גדולה עד כדי לתת עכור זה מחצית מהעושר הרב שהיתה שם!, משום כך אין כל פלא שהיא היתה מוכנה לתת את כל אשר לה בעד תורתו של רבי עקיבא. ומבית זה יצא אורה לישראל - אור התורה שבעל פה, - מבית שהיו ששים ושמים אפילו על פרק אחד או הלכה אחת...

זהו סוד הכח של אברהם של אבינו ויכולת העמידה [לא יכולת ההצלחה אלא יכולת העמידה בכל הנסיונות], כיון ש "כל כך היו חביבים אצלו כל הגה והגה של קדושה עד לאחד". וזה מה שהוציא אותו מאפלה לאורה כיתרון האור מן החושך... כאשר אדם שש ושמה אל כל אמירה של הקב"ה ועל כל דבר קטן המקרבו אל דבקות השי"ת כמוצא שלל רב, זוכה שאכן נותנים לו שלל רב... כמו שלמדנו ממהר"ם שפירא זצ"ל שמשמחת יחיד נעשה שמחת רבים.

לאחר כל הדברים האלו נחזור להבין במקצת מן המקצת ביתר עומק את מה שאמר החידושי הרי"מ בשם הרה"ק הרבי מלובלין זי"ע שבהגיעו לפרשת לך לך הוא מרגיש הבדל כיתרון האור מן החושך !

התעוררות לקראת קריאת פרשת לך לך והפטרתה

הנה לכל הפירושים שהבאנו עד כה ברור לכל כי עלינו להשתדל עד מאד במשנה זהירות, שלא לאבד את "מתנת שבת לך לך" האור הגדול שמאיר לנו הקב"ה מכוח הקריאה שמעורר את הזמן. תנו שבה ושירה לקל אשר שבת לך לך ברא - אשר בו פותח לנו הקב"ה שערי רחמים ומאיר עיני המחכים לאורו - להתגלות אור הקדושה השוכן בתוך הטבע, ובכוחו הגדול של אברהם אבינו אשר הפך את טבעו להיות משונה מכל הבריות... כשקורין ועוסקים בתורת פרשת לך לך הרגישו הצדיקים בפרשה זו את האור כי טוב כיתרון האור מן החושך, כאשר חוזר וניעור האמונה של אברהם אבינו עם תורת משה רבינו, איז דאס גאר א' אנדערע וועלט - הרי זה עולם אחר לגמרי. בס"ד נזכה גם אנחנו להיכלל בין אנשי הגבורים אנשי השם --- הנאבקים עם שר האש, עד אשר ירא ה' וירחם עלינו, ויחיש את גאולתנו ופדות נפשנו, או אז: ואתא הקב"ה ושחט למלאך המות דשחט...

דבר בעתו מה טוב... בכואנו לעורר ולהתעורר בפרשת לך לך מכח הקריאה שמעורר את הזמן, בדין הוא שנקדים בדברים נפלאים וערבים מה שכתב בספר 'אור התורה' להגה"ק מהר"ש תאומים זי"ע (סוף פרשת לך לך) איך שמוכיח מהפרשה שצריך להתעורר מכל פרשה ופרשה בענינים השייכים לאותו הפרשה. וכך כותב על הכתוב (יז, ה) 'ולא יקרא עוד שמך אברם והיה שמך אברהם':

מזה ראייה שמחויב האדם בהיותו קורא בתורה איזה ענין, מחויב להיות אצלו כאילו הענין נתחדש לו עתה, ועתה הוא התחלת הענין, כמו מי שקורא בתורה בראשית, יהיה נחשב כאילו עתה הוא ראשית הבריאה, דאם לא כן, האיך אנו קוראים בתורה אברם אחר שכבר אמר הקב"ה לא יקרא שמך אברם, והרי כל הקורא לאברהם אברם עובר בעשה (ברכות יג. ע"ש ברש"י) אלא ודאי כדברינו...

לאחר הדברים האלה צריך להזדרז ולהכין את המוח והלב כדי שנזכה לשמוע את דבר ה' בכואו להשמיע לנו בתורתו הק' את הציווי שנותן לנשמה קודם רדתה לעולם הזה להתלבש בגוף האדם, ובשבת זו מתעורר אותו הציווי מכח הקריאה, והוא מה דאיתא בזוהר חדש מדברי המדרש הנעלם (פ' לך לך ל:):

"ויאמר ה' אל אברם - זו הנשמה שהיא 'אב' ללמד את הגוף, ורם' עליו, שהיא באה ממקום רם ונישא, ומה אומר לה, 'לך לך מארצך וממולדתך' - מדירתך וממקומך ומהנאתך ומבית אביך... אל הארץ אשר אראך' - לגוף פלוני, לגוף קדוש, לגוף ישר... 'וילך אברם כאשר דיבר אליו ה' - שניכנס באותו הגוף שנצטווה להנהיגו וללמדו".

השם משמואל מביא דבר פלא שאמר לו אביו הק' האבני נזר זי"ע, שיש שאלה אחת שקשה

לו עד מאד להשיב עליה, והוא כאשר בא אחד לשאול ממנו עצה והסכמה אם לשנות את מקום דירתו!!! וזאת בגלל ששמע מחמיו הרה"ק **השרף מקאצק זי"ע**, שמקום מגוריו של האדם קשורה עם שורש נשמתו למעלה, וכאשר יש שינוי בשורש הנשמה למעלה מוליכין אותו מן השמים שישנה את מקום דירתו כפי שהיא בשורש נשמתו למעלה... ממילא אמר האבנ"ז כל שאלה בענין מגוריו של האדם היא שאלה הנוגע לשורש נשמתו למעלה, ואיך אני יכול לענות על עניני שורש הנשמה? ווער איז אַ מבין אויף דעם – מי מבין בשורש נשמת האדם?!

אם הקב"ה קורא לנו בשבת זו הבעל"ט לך לך מארצך – מדירתך, הרי שיש בזה ציווי לכל אחד לשנות את דירתו. הרי שבכח הקריאה של שבת זו יש לכל אחד הכח לעשות שינוי עצום וגדול בשורש נשמתו למעלה להאריך ולהרחיב, להעמיק ולהגביה את קרן הנשמה למעלה מכל חוק וגבול שהיה עד היום... מה לך נרדם קום קרא אל אלוקיך – עורה למה תישן! נישט פארשלאפן דעם שבת ח"ו...

זאת ועוד אחרת! בכח הקריאה שמעורר את הזמן 'צאי לך בעקבי הצאן' – ללכת אחרי העקבים של אברהם אבינו בירידתו למצרים ובהעלותו משם, לקחת ממנו דרך וסימן לבנים, איך להתחזק במסע החיים עם כל הנסיגות, כמו כן יש להתעורר בשבת זו שמוציאה את האדם מאפילה לאור גדול, כפי שהרחבנו בכל זה לעיל... ואין צורך לכפול הדברים.

כ"ק מרן הישמוח ישראל זי"ע מאריך הרבה בפרשה איך שנתעורר בה כוח האמונה של אברהם אבינו שהאיר והזריח עד סוף כל הדורות, ובפרט בדורנו אנו, ועל ידו יוכל כל אחד להגיע בקל למדרגת האמונה, ע"ש כי אכמ"ל.

מכל זה ועוד, עלינו להשתדל עד מאד במשנה זהירות, שלא לאבד את **"מתנת שבת לך לך"** האור הגדול שמאיר לנו הקב"ה מכוח הקריאה שמעורר את הזמן. זיך מיט כאפן מיט אברהם אבינו כאשר הוא עסוק בשבת זו עם 'הנפש אשר עשו בחרן' – ית נפשתי דשעבידו לאורייתא (רש"י עפ"י התרגום) לתת לו את היכולת והאפשרות לשעבד גם אותנו אל התורה, אם האבני נזר אמר שקשה לו להתעסק עם דבר התלוי בשורש הנשמה, אם כן אין צריך לומר כי לנו לא רק שקשה אלא שאין לנו שום יכולת כלשהו בזה, אבל **בפרשת לך לך יכולים אנו לזכות שאברהם אבינו יתעסק עמנו בשורש נשמתנו!**, והוא על דרך שכתב **המאור עינים זי"ע** (ד"ה ואת הנפש): שכל הנשמות יש להם אחיזה באותיות התורה, ועל ידי שאברהם אבינו היה דבוק בתורה העלה [למעלה] הנשמות לשורשם, ועל ידי זה התעורר ברוחם לכוא ולהתגיייר. ואם לגויי הארצות כן, אנחנו בניו על אחת כמה וכמה...

עוד מה שיש לנו להתחזק מכח הקריאה של שבת זו שבו כל אחד ואחד שיש לו געגועים להוציא את עצמו מן האפילה הפרטית שלו, אשר בודאי תבוא עליו אורה מאברהם אבינו...

הוא על פי מה שכתב קדוש ה' **החתם סופר זי"ע** (חת"ס עה"ת פרשת בראשית ד"ה את השמים): שהקב"ה שתל בכל דור ודור צדיקים המאירים לישראל בגלותם, להאיר מתוך החושך, והבדיל

הקב"ה בין האור ובין החושך, שכל הגלות שהוא בחינת חושך יהיה רק מחוץ למחיצתם של צדיקים, כי במחיצתם יהי אור כי טוב, ולכל ישראל המתקרבים אליהם ומתדבקים בהם יהיה אור במושבותם ע"ש באורך כי אכמ"ל...

הנה על ידי זה יזכה כל אחד לגאולתו הפרטית, בבחינת: שתרחמני עוד בגלותי לגאלני ולעורר לבי לאהבתך, וכבר אמר הבעש"ט הק' זי"ע: שכאשר יושלם הגאולה הפרטית של כל אחד אזי תיכף ומיד תהיה הגאולה השלמה הכללית בב"א.

בשבת זו צריכים גם אנחנו לדבר בשפת המלך - מלכו של עולם: **רבוש"ע, עד מתי יהא העולם מתנהג באפילה? תבוא האורה! ויאמר אלקים יהי אור - ס'צאל ליכטיג ווערן די וועלט פון דעם גרויסן אור - אורו של משיח, ויהיו רחמיך מתגוללים על עם קדשך להשקות צמאי חסדך מנהר היוצא מעדן במהרה בימינו וברחמים וחסדים גדולים, אכ"ר.**

גוט שבת גוט שבת

א פריילעכן און א לוסטיגע שבת און א לעכטיגע שבת כיתרון האור מן החושך

שבת שלום ומבורך

שבת של אור בכח 'לך לך מארצך'.

שבת של יתרון האור מן החושך באורו של אברהם אבינו.

שבת של 'הארץ אשר אראך' העלאת הגשמיות באופן שהקב"ה מאיר לנו על ידו.

שבת של אמר הקדוש ברוך הוא: עד מתי יהא העולם מתנהג באפילה? ויאמר אלקים יהי אור בב"א.

לעילוי נשמת

זקני הרה"ח ר' מאיר דב"ר שמעון יצחק ז"ל רבניצר

נלב"ע י"א אדר

א"מ הרה"ח ר' בנימין ב"ר מאיר דב"ר ז"ל רבניצר

נלב"ע ז' תשרי תשפ"א

א"מ האה"ח מרת בריינדל ב"ר אברהם ז"ל רבניצר

נלב"ע ב' ג' כסלו תשנ"ה

מו"ח הרה"ח ר' נתן נטע ב"ר שמעיה ז"ל שושיצקי

נלב"ע ט"ו מרחשון תשס"א

ת.נ.צ.ב.ה.

